

—Es clar. No hi ha cap ditxa, ni la tant merescuda d'ésser mare, que no vagi sempre acompanyada del seu corresponent dolor. ¡Què li vol fert!... són sarcasmes de la vida. Ja pot buscar ja, que no la trobarà pas mai peonant per la terra a la felicitat tota soleta, sense el llarg seguiment de doloriments i tribulacions.

—Massa conec que te raó — contestà ella, abatuda, llençant un sospir fondo i apenat.

Poques vegades més en el transcurs dels mesos que li mancaven de gestació, vareig tornar a veure a la Mercè; i quan la veia, cada volta la trobava més canviada, més enflaquida, amb un posat tot trist i gens expansiu, manifestacions malalties que podien atribuir-se, no obstant, als efectes de sa propera maternitat.

I per fi se n'esdevingè l'esperat dia, la temuda hora d'infantar; i a fe que fou aquesta ben dolenta. Angoixes, sofriments, temors, dificultats... de tot hi hagué, i no amb misèria, abans de venir al mon aquell pobret infantó. A l'enllestir, a tots els que'ns trobarem dins d'aquella cambra, ens semblava que la nit fosca s'havia tornat de repent dia clar i assoleiat. ¡Això que eren les duges de la matinada!

Mes ben promte tornàren la boira rufula i la tristor esglaidora a envolcallar la masia de can Bieló.

Aquell infant de Déu amb la malaltia de la mare, anà decandint-se, perdent les forces, plorant sense parar fins al punt de passar nits senceres en un crit etern, acabant per no agafar ja'l pit de cap dona, omplir-se-li la boqueta i el coll de cança, tornant-se la cara i tot el seu cos lo mateix que si fos un vellet arroncinat de tan arrugat i pencit. Com ja era de veure, no havien pas passat quinze dies, que aquell fruit malaguanyat s'acabava de perdre, que aquell llumet tot just encès s'apagava per a sempre. ¿Què hi havia vingut a fer al mon, doncs? ¿Per què hi havia vingut?...

La tarda de l'enterrament a l'arribar a la casa, vaig trobar-lo dins de la caixeta blanca, encara sense tapar, i em va fer l'efecte que allò era un calaixet el qual contenia un farcell de roba de criatura; car el pobre infantó amb la carona tapada per un mocador fi de batista i les manetes boi ficades dins de les mànigues del vestit, que eren folgades i amb tabelles, ni es veia gota. L'havien deixat sense ningú, al bell mig de l'entrada, damunt d'una